

RAMAZAN BİZE VEDA EDERKEN...

Hanelerimize, gönüllerimize misafir ettiğimiz üç ayların sultanı, af ve mağfiret ayı kutlu ay Ramazan'ın bize veda ettiği günlerdeyiz. Hüzünlüyük, kederliyük... Belki bu Ramazan daha farklı hüzünler ve yalnızlıklarla tanışmış aynı zamanda yeni alışkanlıklar edinmiş olduk. Ülkemizin ve tüm insanlığın salgın hastalıkla sındığı zor zamanların zor Ramazanı daha başka hissedildi gönüllerde, hanelerde ve insanlığın ufkunda... Camileri, mukabeleyi, neşe ve sevinçle koşuşturduğumuz teravileri, iftar heyecanlarını eski Ramazanlar kadar yaşayamasak da, hissedemesek de bu kutlu aya duyulacak hasret artık gönüllerimizde derin bir hüzün bırakmış durumda. Ne yapalım Allah'ın takdiri, kanunu bu. Her başlayan bitecek, her doğan ölecek, her yeni eskiyecek, her yola çıkan menziline ve hedefine varacak.

Ramazani bize veda ederken bu güzide misafir acaba bizlere ne hediyeler bıraktı? Kulaklarımıza neyi fısıldadı? Hanelerimizde, yaşantımızda neleri değıştirdi? İlahi medresede ve semavi mektepte neyi öğrendik? Manevi kazanç pazarında karda mıyız zararda mıyız? Ramazan kumbarasında neler biriktirdik? İlahi ikramiyeden hissemize ne düştö? Ramazan aynasında neyimizi düzeltme imkânı bulduk? Ramazan, ahlakımızda ve karakterimizde hangi tamiratı yaptı? Bakın işte uzayıp giden sorular... Ramazan aklımızda daha nice soruları bırakarak gidiyor. Geliři hayır ve bereketli olduğı gibi gidişi de bereketli... Efendimiz(s.a.s.)'in mübarek fem-i saadetlerinden dökölen inci misali sözleri řu günlerde kulaklarımda yankılanıyor ve bir o kadar da beni derin endişelere sevk ediyor; **“ Ramazan ayına yetişip de kendini affettirmeyen kimseye yazıklar olsun! Ramazan'da bağışlanamazsa peki ya ne zaman bağışlanacak.”**(Heysemi, Mecma', III,143.) İşte bağışlanma ve kendini affettirme fırsatı... Ne mutlu bu fırsatı değerlendirebilenlere...

Değerli Dostlar!

Eğer Ramazan gelip yetişmese, karanlık dehlizlerde kaybolan benliğimizi ve ruhumuzu nasıl çekip kurtaracaktık? Kararan gönüllerimizi Kur'an'ın nuruyla nasıl aydınlatacaktık? Kaskatı kesilip taşlaşmış kalplerimizi namazla, zikirle nasıl yumuşatacaktık? Cılızlaşan ve yok olan irademizi oruçlarla kuvvetlendirip azgınlaşan nefsimize nasıl söz geçirecektik? Sabır ve irade eğitiminden başarıyla nasıl geçecektik? İyi ki gelmiş ve iyi ki misafir etmişiz bu ulvi yolcuyu... Evet, on bir aylık yoldan gelmiş yolcuyu... Artık bize veda eden o güzel dostu... Biz mi veda ediyoruz o mu bize veda ediyor düşünmek gerekiyor. Veda demek ayrılık demek, ayrılık ve terk ediş demek. Hüzün demek... Neye veda ediyoruz sorgulamak gerek. Evet, bu kutlu misafir bize veda ediyor ama onun getirdiğı kutlu hediye Kur'an bize veda etmiyor? Evet, sevincimizi ve arınmamızı artıran Ramazan bize veda ediyor ama ilahi medresede öğrendiğimiz, edindiğimiz ve kazandığımız Ramazan ahlakı, infak ahlakı, kardeşlik ve paylaşma ahlakı bize veda etmiyor? Ramazan gidiyor ama kendimizi haramlara ve günahlara karşı tutma iradesi, nefsimize ket vurma, gem vurma bir ömür boyu devam ediyor. Ramazan bitiyor ama ruhumuzu yükselten, maneviyatımızı diriltten bizi Yaradanımıza yaklaştıran gözümüzün nuru namaz bitmiyor. Namaz neden bitmiyor? Çünkü namaz kulluğun zirvesidir. İnsan kulluğa paydos eder mi? Etmez elbette... Ne zamana kadar bu kulluk devam edecek? Bu can bu tende olduğı sürece kesintisiz devam edecek. Rabbimizin kelimasında buyurduğı üzere; **“Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et, kulluk et!”** (Hicr, 15/99.) Anlıyoruz ki Müslöman mevsimlik Müslöman olmamalıdır. Ömürlük Müslöman olmalıdır. Bahar ayındayız değil mi dostlar? Baharda bitkilerin, doğanın yeşermesi, canlanması, kâinatın adeta cıvıl cıvıl olması gibi amellerimiz, ibadetlerimiz ve yaptığımız hayır hasenatımız, sadakalarımız, zekâtlarımız da Ramazan baharıyla canlanmış, manen yeşermiş, filizlenmiş ve cıvıl cıvıl hale gelmiş oldu elhamdülillah.

Değerli Kardeşlerim!

Seven sevdiğine kavuşunca nasıl sevinir, nasıl coşar ve heyecanlanırsa Ramazan dostumuzu da karşılayınca öyle sevindik, adeta sevinçten uçtuk. Ama her vuslatın bir firkati yani ayrılığı vardır. Şimdi sevdiğimize, özlediğimize veda vakti... Ve şimdi ayrılık vakti... Hüzünlüyük ama gururluyuz. Umutluyuz... Çünkü Ramazan dostumuza iyi davrandık, onunla güzel vakit geçirdik, hatırlanası hoş anılar biriktirdik, kalbimizde, hanelerimizde ve gönöl dünyamızda yer açtık ona. Ama buraya kadarmış... Varsın olsun ayrılık... Tekrar kavuşabilme ümidi var ya, o yeter teselli için. Dolu dolu zamanlar geçirdik ya, o yeter ümit için. Mü'min kardeşlerimizle omuz omuza saf tutamadık ama meleklerle beraber saf tutma şuuru var ya, o yeter huzur ve mutluluk için. Sözlerime veda ederken elveda dediğimiz Ramazan ayının bizim hakkımızda şefaati olması, oruçlarımızın Reyyân kapısından bizleri cennete dâhil etmesini ve Ramazan ahlakıyla bir ömür boyu Cenâb-ı Hakk'a kullukta daim olmamızı temenni eder, ölkemizi ve tüm İslam âlemini her türlü hastalıktan arınmış bir şekilde daha nice sağlıklı ve güzel günler göstermesini Rabbimden niyaz ederim. Hakiki bayram olan cennet ve cemaliyle müşerref olma duasıyla... Hayırlı bayramlar dilerim...

Bereketli bir aydır ne mutlu nasibini alan,
Ahiret gerçek hayat, bu dünya ise yalan,
Sevaba erecektir namaz kılıp, oruç tutan,
Elveda Ya Şehr-i Ramazan!

Muharrem DUTAR
Solhan İlçe Müftüsü